

MELDA KAMHİ KOSİF

**AYNALI
TILSIMLAR
DÜKKÂNI**

DESTEK YAYINLARI: 1207
EDEBİYAT: 376

MELDA KAMHİ KOSİF / AYNALI TILSIMLAR DÜKKANI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül - Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ocak 2020 (2.000 Adet)

3.-4. Baskı: Şubat 2020

5. Baskı: Mart 2020

6. Baskı: Şubat 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-741-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

MELDA KAMHİ KOSİF

AYNALI TILSIMLAR DÜKKÂNI

*Canım kızlarım Melina'm ve Mayla'm,
ihtiyacınız olan tılsımı kalbinizin
derinliklerinde bulmanız dileđiyle...*

YAZAR HAKKINDA

Melda Kamhi Kosif 29 Ekim 1980'de İstanbul'da doğdu. Cenevre'deki Institut Le Rosey'den mezun olduktan sonra İngiltere'deki Buckinghamshire New University'de İçmimarlık okudu. Daha sonra Libera Academia di Belle Arte di Roma ve New York Görsel Sanatlar Okulu'nda Resim ve Çizim eğitimine devam etti. Resim dalında Gülhane-UNESCO "Hayalimdeki İstanbul" yarışmasında henüz altı yaşındayken ilk ödülünü aldı. 1996-1998 yılları arasında İsviçre'de düzenlenen ADSR-Sanat yarışmasında birincilik ödülleri kazandı. 2003 senesinde Roma Belediyesi'nin düzenlediği Sanatta İlerleme içerikli bir sergide yer alan tek yabancı ressam olarak eserlerini sergiledi ve yine aynı sergide belediye başkanı tarafından ödüllendirildi. Resim dalındaki çalışmalarını İstanbul, Cenevre ve Roma'da sergiledi. Resimlerinde de bolca insanın varoluş gizemine ve insan ruhunun derinliklerine değinen Melda Kamhi Kosif, kişisel gelişim üzerine İnsana Güven Akademisi'nde eğitim aldı. Acıbadem Üniversitesi sürekli eğitim ve gelişim merkezi tarafından da sertifikalandırıldı.

Ayrıca insan psikolojisi ve kozmos alanında dünyanın prestijli üniversiteleri arasında gösterilen Yale, Princeton ve Universteit Leiden'in vermiş olduğu sertifika programlarına katıldı.

Sanat çalışmalarına İstanbul'da devam eden Melda Kamhi Kosif, heykel ve doğal taşlarla birleştirdiği Tılsım adlı bir mum markasının da yaratıcısı...

Atelier Do Be Mine adlı seramik atölyesinin de kurucu ortaklarından olan Kosif, aile şirketleri olan Profilo Holding'de yönetim kurulunda görev alıyor.

Küçük yaşlardan beri şiir ve öyküler yazan Melda Kamhi Kosif yaratma içgüdüsüyle *Aynalı Tılsımlar Dükkânı* adlı ilk romanını kaleme aldı. Genç yazar aynı zamanda iki kız çocuğu annesi...

Katkı sağladığı eserler:

İyiliğin Hareket Hali, Metin Hara

Mükemmeli Arayan Kadın, Emre Alkin (Kapak çizim ve resimler)

Panzehir (Film), 2014

Çaba Gala (Tiyatro), 2012

*“Eğer birisi için kalpten bir dilek dilersen
senin dileklerin gerçek olur.”*

I. Bölüm

“Eğer birisi için kalpten bir dilek dilersen, senin dileklerin gerçek olur” diye tekrar etti içinden.

Annesinden geriye kalan en kıymetli nasihatti bu...

Elleriyle yaptığı mor renkli, lavanta esanslı mumu yakarken de aklında yine annesi vardı Efsun'un.

Keşke şu dükkâna da sahip çıkabilseydi... Annesinden geriye sadece bir nasihat değil, emekle var ettiği anıları da kalabilseydi.

“Yazık...” diye geçirdi içinden. “Çok yazık olacak bu dükkâna. Ellerimin arasından kayıp gidiyor...”

Satmak zorunda kalmasaydı ne güzel olurdu oysa... Burası hem ekmek teknesiydi onun, hem başını soktuğu bir kuş yuvasıydı. Hayatı boyunca annesinin koynundan sonra kendini güvende hissettiği yegâne sığınak...

“Aynalı Tılsımlar Dükkânı...”

Yumuşacık bir lavanta kokusu yayılıyordu etrafa... Tavandan sarkan irili ufaklı aynalardan duvarlara yansıyan loş ışıklar sihirli bir huzur veriyordu insanın içine.

Ne var ki annesini kaybettiğinden beri hiç huzuru yoktu Efsun'un. Aynalı Tılsımlar Dükkânı satılıyordu artık... Kim bilir kim gelip satın alacaktı Efsun'un bu kıymetli sığınağını. Kim bilir ne hale gelecekti burası... Eczane mi olurdu, aktar mı, emlakçı mı?

Oysa şehrin orta yerinde olduğu halde gizli saklı kalmayı başarabilmiş, tarihin göbeğinde kendine nefes bulabilmiş, ör-selenmemiş, saygı görmüş bir masal eviydi adeta... Türlü çeşitli mumlar yapıldı burada. Hem de tıslımlı dilek mumları... Ne çok insanın karanlığına kıvılcım olmuştı burada el emeğiyle var edilen mumlar...

“Mum deyip geçme...” derdi Efsun'un annesi. “Ateş ve koku ef-sundur. İnsanın içindeki sönmüş yanardağları uyandırır ve sönmüş bir dağın yeniden fokurdamaya başlaması mucizenin ta kendisidir. Kokuları ve ateşi sakın küçümseme... Herkesin teni gibi, hayalinin de kokusu özeldir. O kokuyu keşfettiğin an, kıvılcımın çakması artık an meselesidir.”

Efsun'un kokusu lavantaydı mesela... Annesi keşfetmişti bunu da tabii... Lavanta kokusu sükkûnet demekmiş... Bazıları gücünü durgunluğundan alırmış. Durgunluğun içinde sabır ve bilgelik yaratmış. Boş bir bekleyiş değilmiş suyun durgunluğu... Çağlamaya hazırlanmış...

Oysa hâlâ ne kadar da sıradan, durgun ve bomboş olduğunu hissediyordu Efsun. Annesinin sözünü ettiği o su, hiçbir zaman çağlamaya cesaret edemedi ki şimdiye kadar...

Dedesinin Gökçeada'daki müstakil evinden kalma eski pikabın iğnesine hafifçe dokunarak plağı döndürdü... İncecik bir kadın sesi, Rumca şarkılar söylemeye başladı.

Aile hikâyelerini annesinin puslu ama kadınsı sesinden masal dinler gibi uzun uzun dinleyerek büyümüştü Efsun. Büyük büyük

dedesi Pirro, namı diğer Kızıl Sakal adada küçük bir meyhanenin sahibiydi. Ahşap taburelerine neşe dolu insanların gelip oturduğu, dil, din, mezhep, kültür ayırmaksızın herkesin birbirine hoşgörüyle karışıp gittiği, sudan ahenkli tatlı bir akışla hayata aktığı o küçücük meyhane, evlerinin alt katındaymış.

Tütünle karışmış ev şarabı kokusu rahmetli Pirro'nun kızıl sakallarına bile sinermiş. Eşi Angela da az hünerli değil tabii... Doğu Roma İmparatorluğu zamanlarından beri adanın bereketli topraklarında eşsiz şifalı otlar yetiştirilirmiş. Angela da türlü çeşitli otlarla Osmanlı'nın saray ahalisine ve ileri gelen ailelere şifa niyetine ilaçlar, iksirler hazırlarmış. Saray için adada yetiştirilen eşsiz şifalı otlarla birtakım iksirler hazırlarmış. Karıkoca akşamları karşılıklı oturup kadeh kaldırırlar, iki lafın belini kırar, şarkılar mırıldanır, kâh efkârlanır, kâh gülüşürlermiş. Hayat bundan daha fazlası değilmiş ki ne de olsa...

Bir dönem içkinin de yasaklanmasıyla birlikte Pirro da tek geçim kaynağı meyhanesini kapatmak zorunda kalmış.

Gel zaman git zaman kendilerine yeni bir ekmek kapısı ararlarken aile yadigârı mum zanaatını icra etmeye karar vermişler. Pirro'nun karısı Angela'nın topladığı bitkilerden esanslar hazırlamaya başlamışlar. Lavantasından yaseminine, hanımelisinden daha nicelerine envai çeşit kokularla, her biri adeta bir sanat eseri kadar şık, zarif ve kokulu mumlar üretmeye başlamışlar. Böylece Pirro'nun bir zamanlar şarap ve tütün kokan meyhanesi, zaman içinde balmumuna karışmış mis gibi çiçek kokularıyla dolup taşmış...

Ahşap masanın önündeki küçük sandalyeye yığılır gibi oturdu Efsun... Derin bir iç çekti sonra... Kalbinin acıdığını hissetti. Ne garip... Eskiden de olurdu böyle anlar. Annesinin yaptığı tılsımlar

ne de çabuk iyileştirirdi onu. Ne vakit kendini yorgun, üzgün ya da aklı karışmış hissetse ellerinden tutardı annesi. Avuçlarının içine dua gibi sözler mırıldanır kapatırdı. Kokulu bir mum hazırlayıp koca gün yakardı odasında, aynalar asardı duvarlarına, boynuna bir kolye takardı bazen, sonra da sarılırdı sımsıkı ve geçerci her şey... Kendiliğinden çözülürdü sanki... İyileşiverirdi hemen.

Bir gece ter içinde uyanmıştı uykusundan. Çok değil... Belki iki ya da üç yıl evvel... Murat vardı o zamanlar hayatında. Ne büyük bir hayal kırıklığıydı Murat... Bir sabah yok olup gitmişti. Nerede aradıysa, kime sorduysa yoktu... Telefonlarını kapamış, sosyal medyada Efsun'u engellemiş, ortak arkadaşları tembihleyip yok oluvermişti. Bu korkunç belirsizlik deli edecek gibiydi Efsun'u. Her şey nasıl da yolundaydı oysa. Ne olmuştu de birdenbire kayboluvermişti Murat? Bir şeye mi kızmıştı, korkmuş muydu, hasta mıydı, başına bir iş mi gelmişti de anlatamamıştı Efsun'a? Belki de sevmiyordu, ayrılmak istiyordu ama neden söylememişti ki bunu? Üstelik sevmiyor gibi de değildi... İncelikleri, sürprizleri, neşesi, düşkünlüğüyle ne de güzel bir âşıktı... Düşündükçe aklını yitirecek gibi oluyordu Efsun. Yine annesi koşup yetişmişti imdadına o dönem de. Kâbus dolu gecelerini küçücük bir yıldızla iyileştirivermişti. Ahşaptan oyulmuş küçücük bir yıldız... Tılsımlı bir sembol... Kızının yastığının altına koymuş, ona gül kokulu bir mum hazırlamış, alnını ovmuştu mis gibi çiçek kokan yağlarla... Bir daha ne kâbus görmüş ne de Murat'a ne olduğuyla ilgilenmişti Efsun. Çok geçmeden ortak arkadaşlarından öğrenmişti yurtdışında yaşadığını ve başkasıyla evli olduğunu... Garip ama içi daha da rahatlamıştı Efsun'un... Belirsizlikten iyiydi ihanete uğramış olduğunu öğrenmek... Nasılsa bildiği şeyle baş ederdi, ama bilmediği bir şeyle nasıl mücadele ederdi ki insan?

Derin bir i  daha çekti Efsun... Bu kez iyile tremiyor, ne yap-sa rahatlatamıyordu kendini. Ne kokulu mumlar, ne   ek k ya lı esanslar, ne de t ls m...

Her       n, her bitkinin, her kokunun ve her rengin hikmetini bilirdi halbuki... Çocukluğundan beri hep bunları    renmi ti an-nesinden. Çok da güzel  ifalandır rdı herkesi ve her şeyi annesini kaybetmeden önce. Bütün yetenekleri onunla birlikte çekip gitmiş miydi yoksa? Avucunun içindeki t ls m  yitirmi ti belki de...

Olmuyordu i te... Ne yapsa olmuyordu... Ne kendini iç sıkıntısı geçiyordu ne de d kk n  satılmaktan kurtarabiliyordu.

   ti...  dedi içinden.   ls m, bitti... 

Artık daha yorgun, çaresiz ve fazlasıyla yalnız hissediyordu kendini. Sihirli de ne i elinden alınmış küçük bir periydi adeta.

Gözlerinden incecik ya lar s z lmeye ba ladı o sırada. İnsanı  aresizlik kadar  icizle tiren başka ne olabilirdi ki?  Yapacak hiçbir şey yok...  diye m r ldandı kendi kendine.  Ama hiçbir şey yok... 

Etrafa bakındı ya lı gözlerle.  Bir mucize... Lütfen bir mucize... 

Me er annesi hayattayken ne kadar da kalabal km   hayat... Hem annesi, hem babası, hem bütün akrabaları, dostları, kom  ları, her  eyiydi annesi onun. Bu yüzden herkes çekip gitmiş gibiydi  imdi. Kimse kalmam  tı geriye. Ne arayıp yardım isteye-bilece i biri vardı ne de telefon a  p akıl sorabilece i...

Telefonun sesiyle yerinden sıçradı bir an, içi ürperdi Efsun'un.  Kim olabilirdi ki bu saatte?  Tabii ya...

  yi akşamlar... D kk n satılık evet... İhtiyaçtan. Evet, acil... Pa-zarlık yok... Maalesef... Son fiyat bu... Hayır, sıkıntısı yok. Tamamen mecburiyetten satıyorum. Benim için çok kıymetli bir dükkân... Annemden kaldı. Mum yapıyorduk biz burada. Tertemiz, mis gibi...

Arka tarafta iki oda var, ön taraf dükkân girişi, camekân... Üst kat-taki odalar ev olarak kullanıldı hep. Evet... Hem ev hem dükkândı bizim için, o yüzden elimiz üzerindeydi her zaman. Hiçbir eksiği yok. Siz ne amaçla almak istiyorsunuz dükkânı? Yani ne iş yap-caksınız burada?

Nasıl yani? İş amaçlı değil mi? Ya ne? Depo mu? Sanayi tipi depo hem de... Olmaz... Olamaz... Mümkün değil... Burası sanayi tipi gereçlerin deposu olarak kullanılamaz. Yazık olur. Ne demek bana ne? Tabii ki sattıktan sonra ne amaçla kullanılacağını önem-siyorum. Neden mi? Öyle işte... Benim için önemli... Ne müna-sebet? Kedi sahiplendirmiyorum tabii ki ama benim için bir ev hayvanı kadar kıymetli burası. Elbette verdikten sonra burada neler olacağıyla ilgileniyorum... Size satamam. Kusura bakmayın. Hakaret etmeyin. Satmıyorum işte!”

Bu kaçınıcı telefonda sabahtan beri. Sanki memleket sıraya girmiş Aynalı Tılsımlar Dükkânı’nı satın almak için yarışıyor du birbiriyle.

“Yarışır tabii” diye düşündü Efsun.

Balat’ın en eski sokağı burası... Tarihi Sancaktar Yokuşu! Ta Fatih zamanı İstanbul’un fethi dönemlerinden bu yana ayakta ydı. Cumbalı ahşap evlerin peşi sıra dizildiği, Rum’undan Gürcü’süne, Yahudi’sinden Ermeni’sine kadar komşularının bir arada yaşad-ığı yerd i. Rahmetli dedesi de yokuşun bitimindeki Rum Lisesi’nde Kırmızı Mektep’te geçirmişti okul yıllarını... Bizans’tan beri kilise olarak kullanılan, üstelik tek künyeli kilise olan Moğolların Mer-yemi Kilisesi’ne de komşuydu.

Gün boyu susmak bilmemişti telefonlar. Neredeyse istediği fiya-tın üzerinde rakamlara çıkmaya hazır talipler bile vardı ama hiçbir i içine sinmiyordu Efsun’un. Sadece alacağı parayla ilgilenmiyordu

elbette. Annesinin hatırasını öyle köhne, kaba, acımasız bir kullarıma teslim edemezdi. Keşke alacak olan kişi bu haliyle, bir mum dükkânı olarak devam ettirseydi burayı...

Derken bir kez daha çaldı telefon. “Yok artık!” dedi Efsun. “Saat sekiz oluyor... Akşam akşam da aranmaz ki...”

Açmayacaktı bu kez. Hemen o an yeni bir kural daha belirledi kendine. Saat altıdan sonra gelen çağrılara cevap vermeyecekti. Telefonu kapatıp çekmeceye kaldırdı. Bu sırada kapının çingırağı titremeye başlamaz mı?

Yüreği ağzına geldi Efsun’un. Dükkânın kapısını kilitlememiş miydi yoksa!

“Hay Allah!” dedi. “Nasıl yaparım böyle bir hatayı. Dalgınlık işte...”

Yağmurdan sıırıslıklam olmuş simsiyah bir gölge süzüldü içeri. Yaklaştıkça küçülen, zayıflayan, çelimsizleşen bir gölge...

Genç adamın yüzünü ışığa yaklaşıncı nihayet seçebildi Efsun. Bakışları sert, kaşları kendiliğinden çatık, burnu biçimli ama ifadesi temiz, hoş bir adamdı... Başının üzerinde bir tutam sarı saç vardı üstelik. Atkuyruğu toplanmış.

“Merhaba” dedi. “İlan için gelmiştim...”

“Evet” dedi Efsun, canı sıkılmış gibi, biraz da tedirgin... “Buyurun lütfen...”

Belli belirsiz bir hüznün dalgalandı Efsun’un yüzünde. Genç adam sorgulayan gözlerle inceliyordu karşısındaki genç ve güzel kadını.

“Burası iki katlı” dedi Efsun, içerideki geçiş merdivenlerini işaret ederek. “Annemden kaldı. Şu an bulunduğumuz yer benim çalışma ofisim ve imalathanem. Yukarıyı şimdilik evim olarak kullanıyorum, bir yatak odası ve banyo var.”

“Güzel...” dedi genç adam. “Nasıl ilerleyeceğiz peki?”

Nasıl mı ilerleyeceğiz?

Ne yani, bilmek istediği başka bir şey yok muydu?

Hemen mi satın alacaktı dükkânı?

“Burası benim için çok değerli bir yer. Çok hızlı ilerlemek istemiyorum açıkçası” dedi Efsun. “Öyle pat diye el sıkışamayacağız, üzgünüm...”

“Anlamadım?” dedi genç adam. Yüzündeki şaşkınlık tedirgin ediyordu Efsun’u. “İşi bu kadar çetrefilleştirmeye ne gerek var ki altı üstü...”

“Altı üstü bir mum dükkânı değil işte!” diye çıkıştı Efsun. “Öyle kolay değil. Parayı veririm, işi bitiririm mantığıyla bir alışveriş gerçekleştiremeyeceğiz ne yazık ki... Daha dükkânı gezmediniz bile. Ne var ne yok bakmadınız. Ne için istiyorsunuz burayı?”

“Tabii ki mum için...”

“Mum için mi? Yani mum dükkânı olarak mı kalmaya devam edecek burası? Değiştirmeyecek misiniz? İnanamıyorum! İsminiz nedir sizin?”

“Sanırım sizin kafanız karıştı hanımefendi. Altı üstü kayıt yaptıracağım. Dükkânın sizin için ne kadar önemli olduğu beni ilgilendirmiyor.”

“Ah!” dedi Efsun başını tutarak. “Çok özür dilerim... Siz kursa kayıt yaptırmaya geldiniz...”

“Ya ne için olacaktı? Kurs için verdiğiniz ilan üzerine geldim. Akşam saatinde gelmiş olmam kafanızı karıştırdı herhalde... Gündüzleri pek vaktim yok. Ancak bu saatlerde boşa çıkıyorum.”

Hem rahatlamış hissediyordu kendini Efsun hem de mahcup... Öyle ya... Sadece satılık ilanı vermemişti ki bugün, ayrıca on günlük

mum yapımı kursu da vardı gündeminde. Son kurs... Paraya çok ihtiyacı vardı çünkü. Ancak mesele bu kurstan kazanacağı üç beş kuruş değildi muhakkak. İnancılı bir kalabalığa ihtiyacı vardı en çok. Annesinden öğrendiğine göre tılsımlar, kalabalıklarla daha etkili olurdu. Bu yüzden sık sık mum eğitimi atölyeleri düzenlerdi annesi de. Ne çok insana mucizeler deneyimletmişti hayatı boyunca. Kimi iyileşmişti, kimi arzuladığı işe kavuşmuştu, kimi âşık olmuştu, kimi bebek sahibi... Bir atölyeye ihtiyacı vardı şimdi Efsun'un da. Ayrıca annesinin adına bu dükkânda son kez mum yapımı eğitimi vermek değerli bir hatıra olacaktı onun açısından.

“Çok özür dilerim” dedi Efsun. “Öyle dalgınım ki, her şey bir birine girdi. Siz kursa kayıt yaptırmak için geldiniz yani?”

Genç adam gülümsüyordu ama meraklı gözlerle incelemeye devam ediyordu Efsun'u.

“İsmim Cem... Kurs on gün yazıyordu ilanda. Mümkünse ödemeyi kurs sonunda yapmak isterim...”

“Mümkün tabii ki... Ben kaydınızı alayım hemen...”

Çekmecedan çıkardığı deftere genç adamın kaydını tutarken dükkânın kapısı bir kez daha açıldı. Bu kez epey uzun boylu bir adam girdi içeri. Üzerindeki lacivert paltosu iyi bir terzinin elinden çıkma gibiydi, boynundaki koyu renkli kaşkol şıklığını tamamlıyordu adeta, ayakkabıları oldukça pahalı bir marka...

Asıl şimdi girmişti dükkânın taliplisi içeri. Belli ki zengin bir adam duruyordu karşısında. Mum kursu için gelmiş olamazdı herhalde.

Efsun'un içi titredi birden.

“Hoş geldiniz” dedi kayıt işlemini yarıda bırakarak. “İlan için mi gelmiştiniz?”